

om at føre Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, hvori det sidst forlod Folketinget. I den Henseende er jeg enig med den højtærede Minister og vil yde ham min Støtte, og navnlig kan jeg ikke give min Tilslutning til Lovforslagets § 2, saaledes som det her foreligger. Jeg mener, at det kirkelige Udvalg har tilendebragt sit Hverv, og jeg vil ikke være med til at gøre det til en permanent Institution. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) mente, at der var ingen Fare; naar der ingen Penge var, mente han ikke, at Gejstligheden vilde møde. I saa Henseende er jeg ikke enig med det ærede Medlem. Jeg tror godt, at et kirkeligt Udvalg vilde træde sammen, give Møde, afholde Møde, selv om der ikke paa Finansloven var opført nogen Bevilling i dette Øjemed. Det er slet ikke umuligt, at der vilde indstrømme tilstrækkelige Midler til at give Diæter til dem, der maatte ønske at faa det.

Jeg er en Ven af den danske Folkekirke, og jeg hører ikke til dem, der mene, at det vilde være i vort Folks sande Interesse, at der sker en Sprængning saa hurtig som muligt. Jeg tror, at en Adskillelse mellem Kirke og Stat er noget, der maa gaa sin langsomme og rolige Gang, men ikke noget, man skal forcere frem. Dersom man vilde sætte Kraft ind paa en Kirkeforfatning, er det min Overbevisning, at en Kirkeforfatning vilde være et sikkert Sprængstof for den danske Folkekirke. Jeg mener, at vi her i Landet, ogsaa set fra et kirkeligt sindet og religiøst Synspunkt, have Grund til at være glade ved den Lovgivning, vi have. Her er jo megen stor personlig Frihed, og det sætter jeg Pris paa, ikke mindst i kirkelige Sager. Man har Ret til at løse Sognebaand, man har Ret til at oprette Valgmenigheder, man har udstrakt Ret til at benytte Sognekirkerne, og paa mange andre Omraader er der i vor Lovgivning indført stor personlig Frihed, og det sætter jeg overordentlig stor Pris paa. Det er min Opfattelse, at dersom vi havde haft en Kirkedag, havde vi ikke haft den personlige Frihed, vi nu have; jeg tror, at en Kirkedag aldrig vilde have indrømmet de store Friheder, vi have paa det kirkelige Felt, og som vi have faaet gennem den danske Rigsdag. Jeg har været med til at gennemgaa de mange Bevægelser, der have været oppe paa det kirkelige Omraade her i Landet i de sidste 30—40 Aar, og jeg har set, hvilken Modstand Kravene om kirkelig Frihed, om Ret til

Sognebaandsløsning og Dannelse af Valgmenigheder have mødt netop fra den gejstlige Side.

Derfor mener jeg ikke, at der er nogen Grund til at bibeholde det kirkelige Udvalg. Jeg mener, det har røgtet sit Hverv, det har fuldendt sin Opgave, det har gjort sin Indstilling, og det bliver nu Regeringens og Lovgivningens Sag, hvilke Hensyn de ville tage dertil. At lade Udvalget fungere som hidtil finder jeg ikke er nødvendigt eller hensigtsmæssigt, og det kan jeg ikke tilraade.

Derimod vil jeg anbefale, at man opretholder Menighedsraadene i alt Fald indtil videre. Jeg kunde jo nok ønske forskellige Tillæg til de nuværende Menighedsraads Virksomhedsomraade. Jeg ved f. Eks., at den særlige Indflydelse, der er tillagt Menighedsraadene med Hensyn til Offeraflysningen, har vakt megen Modstand omkring i Kommunerne, idet ikke blot Vælgerne i Kommunen, men ogsaa Sogneraadet ere aldeles magtesløse. Naar Præst og Skolelærer ere blevne enige med Menighedsraadene om Offeraflysningen, saa bliver det saaledes, hvad saa end de bevilgende Myndigheder i Kommunen ønske, Sogneraadene have intet at skulle have sagt, i alt Fald bliver der ikke taget Hensyn til, hvad de sige. Det er en Myndighed, Menighedsraadene have faaet, og som jeg ikke interesserer mig for, at de skulle beholde. Derimod er jeg paa det rene med, at saaledes som Forholdene nu staa med Hensyn til Aflysning af Tienden, gaar det ikke an uden videre at berøve Menighederne et Organ, som man kan og maa benytte, i alt Fald indtil der træffes nærmere Bestemmelser angaaende dette Forhold. Menighedsraadene have nu faaet Ret til at erklære sig angaaende Spørgsmaalet om Størrelsen af den Kapital, der skal henlægges til Kirkens Bjendom, naar Kirketienden afløses, og i den Henseende finder jeg, at det er nødvendigt, at der er et Organ, der paataler Menighedens berettigede Krav. Men Menighedsraadene have ogsaa Betydning med Hensyn til Styrelsen af de Kirker, der blive selvejende, eftersom Kirketienden afløses; man bør selvfølgelig efterhaanden have en Lovgivning paa dette Felt, men saa længe vi ikke have den, mener jeg ikke, at man kan undvære Menighedsraadene.

Men saa have Menighedsraadene faaet et andet Virkefelt, som Loven egentlig ikke har hjemlet dem, men hvor Administrationen har givet dem Ret til at udøve Indflydelse. Naar et Præsteembede er ledigt,